

CAPITOLUL 1

MARȚI, 11 SEPTEMBRIE 2001

8:46 A.M.

NEW YORK, STATUL NEW YORK

Un cer senin, strălucitor, se întindea deasupra orașului New York.

În iureșul dimineții, zeci de bărbați și femei se grăbeau să ajungă la serviciu. Taxiurile, mașinile și autobuzele goneau pe străzi.

Și apoi, avionul.

Multă lume din Lower Manhattan l-a auzit înainte să-l vadă – un huruit strident de motor cu reacție.

Masiva aeronavă brăzdă cerul, aproape atingând acoperișul clădirilor.

Pe trotuare, lumea îngheță.

Lucas Calley, un băiat de unsprezece ani, n-ar fi trebuit să se afle în Manhattan în ziua aceea. Părinții săi nu știau că luase trenul către oraș, că era acolo, pe un trotuar aglomerat, privind în sus, chiar înainte să se dezlănțuie tot haosul.

Lucas privi aproape hipnotizat cum avionul își schimbă direcția de zbor.

Nu mai văzuse un avion care să zboare atât de jos.

Era atât de aproape, încât i se vedeau literele scrise pe coadă: *AA*.

American Airlines.

Întrebări pline de teamă îi năvăliră în minte.
Se întâmplase ceva cu acel avion?
I se făcuse rău pilotului? Murise? Era dezorientat?
Hai, ridică-te! vru să strige Lucas. *Ia-o în sus!*
Dar aeronava continua să coboare.
Tot mai repede.

Băiatului i se făcu inima cât un purice când văzu ce era în calea avionului: Turnurile Gemene de la World Trade Center. Zgârie-norii din oțel și sticlă, înalți de patru sute de metri, se ridicau mult deasupra celorlalte clădiri din New York.

Avionul accelera.

Nu!

Cu un ultim răget feroce, aeronava străpunse fațada unuia dintre turnuri.

Urmă o explozie asurzitoare.

În jurul lui Lucas, lumea începu să țipe.

Apoi, cerul senin se umplu de fum negru și flăcări.

CAPITOLUL 2

MIERCURI, 29 AUGUST 2001

PORT JACKSON, NEW YORK

10:00 A.M.

Ca de obicei, antrenamentul de fotbal* era cumplit.

Afară erau treizeci și cinci de grade. Lucas era ud learcă. Trei colegi își vomitaseră deja

---

* Fotbal american (*n. tr.*)

băuturile energizante. Lucas își simțea tot corpul ca o mare vânătaie.

O minge veni spre el în zbor. Părea imposibil de prins – exact cum îi plăcea lui Lucas. Porni, în viteză, cu ochii pe minge. Exact în momentul potrivit, sări cât putea de sus, înșfăcă mingea din aer și o trase la piept, după care se prăbuși la pământ.

În jurul său, băieții strigară, ovaționară și bătură palma.

Lucas fu cuprins de o bucurie familiară. Bineînțeles, îl durea tot corpul. Și, da, antrenorul B. urla la ei fără încetare. Dar aici se simțea Lucas cel mai fericit, aici simțea că-i este locul: pe acest gazon încins, cu echipa sa de fotbal, Port Jackson Jaguars.

Unchiul Benny venise cu ideea că Lucas ar putea să devină jucător de fotbal. Benny era cel mai bun prieten al tatălui său de la Brigada 177

de pompieri din orașul New York, unde lucrau amândoi. Lui Lucas îi plăcuse mereu de unchiul Benny – toată lumea îl îndrăgea. Tata a zis odată că Benny era pentru pompieri ca un șef de galerie.

Un șef de galerie înalt de aproape doi metri, cu un tatuaj în formă de trifoi.

Dar abia prin clasa a treia s-a atașat Lucas cu

adevărat de unchiul Benny. În anul acela, tatăl lui Lucas s-a rănit grav într-un incendiu la un depozit din Brooklyn. A stat internat într-un centru de arși aproape două luni. Unchiul Benny s-a mutat practic cu Lucas și cu mama lui până când tatăl s-a însănătoșit. În unele dimineți, Lucas se trezea și îl găsea pe unchiul Benny citind pagina de sport la masa din bucătărie. Înainte ca Lucas să apuce să întrebe unde-i mama, unchiul Benny îl apuca de braț și îl puneă să se așeze la masă.

— Ia fii atent aici, îi zicea, arătându-i o fotografie cu cine știe ce jucător de fotbal despre care Lucas nu auzise în viața lui.

Lucas se așeza și se prefăcea că-l interesează. Nu-i plăcuse niciodată sportul. El și tata erau mereu prinși cu alte proiecte. Înainte să se rănească tata, își petreceau fiecare sfârșit de săptămână în atelierul de la subsol, construind modelul unei autospeciale de pompieri, numită Seagrave 75.

Însă pe unchiul Benny nu-l interesau modelele de autospeciale. Lui îi plăcea fotbalul. Nu peste mult timp, Lucas urmărea „Monday Night Football”*, făcea galerie pentru echipele preferate ale unchiului Benny, se uita la ESPN** și îi huiduia

---

* Emisiune de televiziune ce transmite meciurile săptămânale din Liga Națională de Fotbal (National Football League, NFL) (*n. tr.*).

** Canal de televiziune din SUA, specializat în transmiterea programelor sportive (*n. tr.*).

pe jucătorii detestați de unchiul Benny. Unchiul Benny i-a cumpărat lui Lucas o minge de fotbal și a petrecut ore în șir cu el în curtea din spatele casei, învățându-l cum să arunce și cum să prindă mingea.

Și apoi, într-o zi, unchiul Benny s-a înființat cu un formular de înscriere în echipa Jaguars.

— Nu prea știi să joc fotbal, îi zise Lucas.

Pe vremea aceea, Lucas era cam bondoc, mai scund chiar decât unele fete din clasă.

Însă unchiul Benny i-a convins pe mama și pe tata să semneze formularul. Și, până să se dezmeticească, Lucas s-a trezit că unchiul Benny îl duce la primul antrenament.

Lucas zâmbea când își amintea de ziua aceea – era un buftea îndesat în costumul cu umeri falși și crampoane noi-nouțe.

— Hai să ne întoarcem acasă, îi zisese unchiului Benny, înăbușindu-și lacrimile.

— Nici vorbă, îi răspunsese unchiul Benny. Trebuie să mergi pe teren ca să arăți de ce ești în stare!

Unchiul Benny avea ochii mari și scânteietori, ca niște lumini strălucitoare care spuneau „*Hai că poți!*”.

Așa că Lucas a putut.

Și, chiar din prima zi, Lucas s-a simțit în largul lui la antrenament.

Îi plăcea nu atât jocul, cât echipa, faptul că era înconjurat de coechipieri. Își purtau de grijă unii altora. Indiferent dacă pierdeau sau câștigau, stăteau uniți.

Unchiul Benny îl învățase și o șmecherie ca să prindă mingea: trebuie să *crezi* că o vei prinde.

— Trebuie să simți asta cu toată inima, i-a zis unchiul Benny.

Șmecheria funcționa de fiecare dată.

Aproape de fiecare dată.

Către sfârșitul antrenamentului, cineva dădu încă o pasă imposibilă.

— Hai, Lucas! strigară băieții.

Iar Lucas se puse în mișcare, cu ochii ațintiți asupra mingii, cu brațele întinse atât de mult, încât i se părea că ar putea să apuce soarele. Dar ceva nu funcționează. Inima lui simțea că va prinde mingea; dar nu și glezna.

Piciorul îi șovăi și Lucas își pierdu echilibrul. Se trezi că zboară ca o rachetă scăpată de sub control. Căzu direct în cap pe gazonul tare.

Poc!

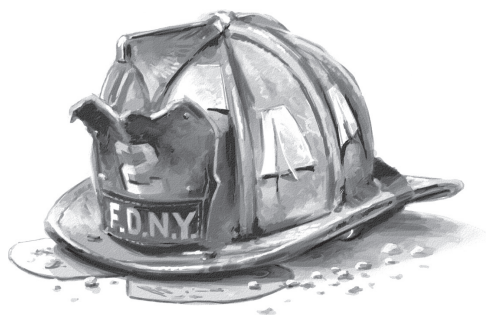
Își simți creierul izbindu-se de craniu.

O lumină albă, dureroasă, îi explodează în cap.

Văzu stele verzi – o întreagă galaxie în spatele ochilor închiși.

După care leșină.

CAPITOLUL 3

Următoarele câteva ore au fost confuze. Băieții înghesuindu-se în jurul său, antrenorul B. ajutându-l să iasă de pe teren, lunga așteptare la Urgențe, fețele îngrijorate ale mamei și tatei.

Dar, până la urmă, Lucas și-a revenit.

Avusese doar o comoție.

Desigur, a fost mai rău decât lovitura primită într-un meci de baraj din ultimul sezon și decât